

Pan Melichar.

Pražský obrázek.

Od IGONATE HERRMANN.

Pokračování.

Tohle troufá si říci? A teď, když ji má matka v hrsti? Paní Poláčková přokypává div brejle neslešely! No tohle by bylo! Ale v tom je za se jenom „Melichar“! Nášepal on něco Kláre, když matka vytáhla paťky z pokoje a ona teď podle toho jedla. Ale počkejte oba! Nyní paní Poláčková nese neutně hovor u jazyku, nyní bude mluvit, protože může mluvit. Nyní poví každému co si až dosud jen schovávala, a do té doby, když chtějí, začne třeba už dnes. Paní Poláčková vstala, poslašla ke Kláře a hledla jí ostře do očí mluvilta jedovatě:

„Ty jsi nerozumná žába, rozumíš, a víš houbele, co mluvíš a jak vyhlíží, když mluvíš takhle k matce! Ale povídat ti, nenech ty se nikým naváďet, abys mi odlouvala a snad dokonce vzalorovala! Rozumíš? Já vím, kdo tě proti matce poštučuje, kdo v tobě neváznost ke mně vzbujuje, ale teď je konec holenků: vydržte jsem a neotímá si nevěřit. A je to něco nejmější než já,“ a přiložilo několik bodla paní Poláčková zase okem skrze oponu do alkovny.

„Teď si jdi za tím, všel, ale pak je s námi konec. Já podržím své peníze a ty si vezmi třeba Matěnu nebo koho chceš, ale ka mě nechtas.“

Paní Poláčková domluvila. Teď bylo venku, co chtěla říci, teď se jí odlehčilo. Divila se sama sobě, jak lebece to s Matěnou vyvedla. Olávala se, že jí to nepůjde z hrdla, a hle, už Klára pověděla a svět se neobřel. Měla přece pravdu paní Nimrásková: Klára si hlavu ne strhne, jako si ji netrčila Orka, a až jen uvykne myšlence, že nesmí Matěnu čtit, budloceela dobře. Ze se Klára po straně zaplače, věděla paní Poláčková; což o to, at si přičte! Paní Poláčková zrovna věřila tak na plac, jako paní Vendělnová na pot: přáčet všechno vyjde, mluvila si.

Klára neodpovídala, i domnívala se paní Poláčková, tím, že vše je olbyta a chtěla uselouti zase ke práci. Lahodilo jí velmi to ticho; nikde odlmy, nikde vzduhu. Aha, lidé dostávají respekt před jejím penězi, to je to. Teď i panu Melicharovi zatne žilu! Jen at si začne!

Ještě však nedošla paní Poláčková, když se Klára ozvala: „Teď si vezmu Matěnu maninko!“

Bylo to proneseno určitě, klidně, chladně, beze vzduhu, bez rozvětlen. Paní Poláčková sehon trčila. Jakže! Přece opovažuje se Klára mít svoji vůli? Ona si vezme Matěnu? Táák! Paní Poláčková vstala znova, podívala se zničovněm okem na Kláru a houkla jako zelenáčka z trhu:

„Ty opice, ty budeš takhle se mnou mluvit? Se svou matkou, co? Málo se o tebe starám, že mi nemlžíš? Ty chceš Matěnu? Dobře, dobře, vem si ho, ale hned!“ hles paní Poláčková se rozjel jak trubka, „ale hned si ho vem a jdi mi z domu. Seber si své a odstěhuje se k němu, když je ti milejší, ty — ty!“

„Poslouchejte, Katynko!“ zarahlo pojednou za oponou, „oblékle se dnes do košile Nimráskové, což? Jak pak můžeš vyotul někomu vyháňet? Vždyť je Klára u mne! Pamatujte si, u mne! A kdo je u mne, toho mohu vypádit jenom já, rozumíte? Ale já nevyháním nikoho, vte? Jenom chei, aby každý kdo je u mne, slušně se choval! Dříve jsem vám to nemohl říci, když jste nevěděla, ale nyní, když jste vyhála dvacet tisíc mluvo to pověděli. Nevytáhám nikomu nie, ale chei nast pokoj ve svém domě a konec a dost!“

Paní Poláčková zafala rty při slovech Melicharových a hleděla zlostně do opony, a když pan Melichar skončil, pomlčela ještě chvíli a snaž aby byl dojem hlubší, až ona spustí: Pak přistoupila k oponě, odhrnula jí, zavěsila jednu páli za oprýskanou hvězdičce a počala vážně:

„Teď jsem se musla dokeřit, drabý švakřičku, že budete ulehov dvouto po bratru vyčítat, čím jí si znevolyt přispívati! Coz byste neměli bydeti, kdyby nás nebylo? Coz nevděl jste to hlavně k vůli dítěti svého bratra? A konečně, nemluvíte bych o tom, kdybyste byli vy cítenější, ale takhle mluví se ozvatí, neotáte vy také dosti práce a obslužen? Melichárku? Ale dobře; omrzely jsme vás a pjdeme! Zůstáte si zde, zůstáteje si já se odstěhuju. Máš teď chvála boha od čeho živa být — ulehčíte vám. Potáháme brzy — třeba hně — jen co dostanu své šurn

„To bude asi za půl roku, Katynko, dřive se nevyplác ani krejcar!“ poznamenal pan Melichar chraplavě. Paní Poláčková to škublo i panečku, tohle ona nevěděla, nebo o ne vzpomněla. Za půl roku! Teď ještě půl roku se musí nechat ty rat rozmarným švakřičkem, nežti započne nové životy. Aby do toho...! Najednou však zase oddechla. I ne, to se tak nenechá! Ona si zvolila na radu k paní Nimráskové! Věsk přece nějak na Melichárku vyzraje. Škoda, že už je tak pozdě, šla by k ní ještě dnes. Ale zitra dopoledne bude to její první chůze. A teď paní Poláčková něco napadlo. Bože kdyby tak mohla bydeti na blízku paní Nimráskové, třeba v jednom domě s ní, to by bylo jinné životy. Mohla by s ní ho vorit každodní, vždy u večer, když už má Nimrásková po práci. Povídaty by si noviny, ulehčilo by jedna druhé poradily by si navzájem ve všech případech — není nad upřímnou přítelkyni! A mezitím, co usedala paní Poláčková ke práci, umínila si, že vše tak zařídí; nejme bydle možnosti v nejbližším souosloví paní Nimráskové, zhrví se Melichárka, utáhne Kláre oči, zkrátka, zaonachtí si vše dle své chuti. Je to radost, když si člověk může vše zaonachtit, jak chce.

Nikdo nemel ovšem nejmenšho tušeni, že také v panu Melicharu vznikla myšlenka, že se dosavadní poměr musí nějak změnit. Také on počal o něčem přemýšlet i oddal se tak myšlenkám, že by byl málem přeslechl těch „dobrou noť strýčka“ Klárčino, která byla za podrážděného hovorů obou starých ve světelnici poklidila, lůžka odstala a nyní sama na lůžko se ubírala.

„Dobrou noc, Klárčno, dobrou noc,“ kýval pan Melichar blavou, „vypsi se dobře a nezapomeň, že jsem tu dosud já, tvůj poručník, který ještě po šest let má do všeho také slovíčko, co se tebe týká.“

„Jen budeš ještě tak dlouho živ, jezku,“ projelo blavou paní Poláčková.

„Vám se řekne, strýčku: vypsi se dobře!“ odpovídala Klárka potluha a skoro plácky, „ale můžete si pomyslit, jak se mi dnes bude spát když Matěna?“

„Já už, treperendo!“ rozkřikla se paní Poláčková, „jestě ty tu budeš dělat parlamentář!“

Klárka odešla dnes poprvé do komárky, aniž políbila matce ruku, a když zavřela za sebou dvéře pokoje a když také dvířka komárky klapla, otočil pan Melichar hlavu k paní Poláčkové a pronesl s hlubokým opovržením:

„Vy sprostá osobo!“

Po tomto pozdravení ulehli oba, paní Poláčková obracela se dlouho se strany na stranu, nenohoue usnouti, ale pan Melichar chrapal brzy. Dobře se ukázalo, komu svěděl s spánek spravodlivých.

Matěna nepřišel ani druhého, ani třetého dne, ba on nepřišel po celý týden a tak přilhlžila se neclže, kteraž padla už do prosince. Stonal po celý ten čas, a přál si skoro, aby ušel. Ale každý neumie z pouhého nastunení, zvláště když má tak pečlivou ošetřovatelku, jako byla paní Vendělnová, kteráž vlastního syna nemohla lépe opatrovat. Tak se stalo, že v neděli ráno směl Matěna opustit lůžko, na němž tenkrát při pomyšlení na poslední události zažil okamžik pekelných. Ba paní Vendělnová dovolila mu, aby vyšel, dvnes ven, neboť bylo pěkně u tluho, vzduch byl suchý, svěží, a to neškodí, jako počast sychravé. A třeba si byl Matěna v churavosti vše usiokrátě umnil, že k Poláčkovým jím nepůjde, přece dnes lomcovala jím žádost, aby spatřil Klárku, a když vypil rávu po skromném obědě, nevydržel již děle v teplé jizbičce, nýbrž oblékl se co nejrychleji, ale také co nepečlivěji a vyšel na ulici s úmyslem, že půjde k Poláčkovým. Než lehčije se umnilo, nežti provedlo. Trevalo dobré tři čtvrté hodiny, co abeházal váhavě krajinou blže klidné ulice Poláčkové, nežti zaměřil přímo k obydlí nešť trojice, a když konečně došel až k domu s taráskem, stannl před vraty, nemohla se odhodlat; aby všel nahoru. Ulehčila zase půl hodina a nás hrudina by ještě byl olal, ale chladný vzduch cíteně jí pronikal oděv jeho a Matěna tedy volným krokem přešel dvorek, ještě pomaleji stupal na schody a nahoře již jenom se plížil ke dveřm kuchyně. Udvěhan, až si byl dobře odpocínil, zastavil se přede dveřmi a okamžitě naslechl. Ze vnitřku neozval se ani žust, ani hlasek.

„Snad už zde neztávaj,“ pomyslí si Matěna, zapomenuv, že tomu teprva asi pět dnů, co u Poláčků

nebyl; pak si dodal mysl...! u na kliku. Zavšeno. I zavvonil. Za dvěma ozval se rozbitý křápeček nepřijemným zvukem, pak bylo zase ticho. Toto ticho znepokojovalo Matěnu, Zavvonil po druhé, po třetí — neř by hýřit ne nebylo. I trhl dratem ještě jedenkrát a hned potom obrcel se, aby otečet, když se mu zdálo, že uvnitř vrzly dveře. Zatajiv dech naslechl. Skutečně ke dveřm kuchyň se blížily se kroky a brzy vrazil v záknu klče. Dvěře se otevřely a proti Matěnovi objevil se pan Poláčček.

„Tak Melichár přece dobře slyšel.“ řekl k Matěnovi místo uvšití; „hovořili jsme a já neslyšel nie; kam pak také, dvoje dveře a vy jste zvonil nějak pšeptmo. Počkejte, pojďte, pane Matěno.“

VII.

Historie paně Melicharovy. Spatná troufa.

Matěna šel, ale jako když jej za vlasy táhne. Viděl, že nejsou ženské domy; to bylo špatným znamením. A opravdu byl odchod paní Poláčkové z domu útekem před ním. Až jí velice uspokojovalo, že Matěna po celý týden viděl se nedal přec sama nevěřila, že by se tak rychle nadobro s ním rozloučil, a očekávala, že se pojednou objeví a do svých rozpátek jí přivede. A to by se mohlo státi třeba zitra v neděli napadlo jí v sobotu večer, a hned si umínila, že se obědě v Klárkou na procházku — zajde třeba k Nimráskovým, aby se společně nekam podělali. A úmysl ten také provedla. Jelví že po jidlo říči odložila, již vstala, aby se ustrojila, a také Klárku nutila, aby si přispěla. A přišlo jí jak na zavolanou, že že dnes pan Poláčček neobvyčejně časně se dostavil. Nemusila se už tím zdržovat, nemusela nikam zacházet a snad i nepřijemných řečí s panem Melicharem jí bylo usčeno. Ale těch nemela se obávat. Panu Melicharovi zprotivila se v poslední době dlouhé svágoře, že na ni ani pohlednouti nemohl a stále její škánek na Klárku tak ho rozhořčilo že se mu všechen hovor s paní Poláčkovou na dobro zhmnil. I bylo mu objevené se pana Poláččka prvé m obcerstvením ve smutném jeho žiti a netrěbivě hleděl na výpravu svágoře, než se z pokoje vybatolila. Klárka dobře porozovala, proč dnes tak rychle odcházěj, a šla chudák jako na poprávu.

Když se ženské vzdělaly a když pan Poláčček, zavřev za nimi dveře kuchyně, do pokoje se vrátil, promluvil k němu pojednou pan Melichar: „Hele, Poláččku, jestli pak byste mi pomohl trochu z té díry do pokoje?“

A vyzvevil se namáhavě z lenušky a drže se opony, až v hořejším švu praskala, vypotácel se z výklenku. Než k němu pan Poláčček přispěhl, aby jej podporoval, dosedl těče na nejbližší židli a oddechuje a chraplavě žádal přítele:

„No a teď byste mi mohl ten trůn vystrčít, tyhle rákosové stolice námůně tláčet.“

„Však ona vás táhle ta také tlačí povídal pan Poláčček vystřekně a jakousi zlostí lenoušku, k níž byl přel tel jeho jako přikopv.“

„I mne tu tlačí všecko, milý příteli,“ mlvil Melichar dále se sklopou hlavou. „Přehá mě, tlačí se všech stran — mně se zdá, že jsem nějak dlouho na světě.“

Pan Poláčček prvé dosouvil stoličky skoro až do prostřed pokojě, když v pan Melichar domluvil, a pokročil nyní před Melichara řekl tr chu polněvaně:

„Já vám povim, Melichárku: chocteli zase začít s tou smrtí a se světem, tedy se oblkně a pjdě. Pokažete mi vzdy celou neděli, se mně se zdá, že to říkate schválně.“

Pan Melichar pozvedl hlavu a upřel šedivé oči na pana Poláččka, a ty oči měly tel výraz tak klidný, tak zalupný, že by se byl del Poláčček do breku. Pro pána boha, proč takhle kouká na Melichar? Co pak se mu stalo? Pan Poláčček tím pohledem všecek zpítomel. Kdyby se nadál do Melichara, že umí také takhle hrdit, on, zkušený, kurážný otřilený muž. To ho musilo něco potkat! Ale pan Poláčček nepřiál, aby všel nahoru. Ulehčila zase půl hodina a nás hrudina by ještě byl olal, ale chladný vzduch cíteně jí pronikal oděv jeho a Matěna tedy volným krokem přešel dvorek, ještě pomaleji stupal na schody a nahoře již jenom se plížil ke dveřm kuchyně. Udvěhan, až si byl dobře odpocínil, zastavil se přede dveřmi a okamžitě naslechl. Ze vnitřku neozval se ani žust, ani hlasek.

„Snad už zde neztávaj,“ pomyslí si Matěna, zapomenuv, že tomu teprva asi pět dnů, co u Poláčků

nebyl; pak si dodal mysl...! u na kliku. Zavšeno. I zavvonil. Za dvěma ozval se rozbitý křápeček nepřijemným zvukem, pak bylo zase ticho. Toto ticho znepokojovalo Matěnu, Zavvonil po druhé, po třetí — neř by hýřit ne nebylo. I trhl dratem ještě jedenkrát a hned potom obrcel se, aby otečet, když se mu zdálo, že uvnitř vrzly dveře. Zatajiv dech naslechl. Skutečně ke dveřm kuchyň se blížily se kroky a brzy vrazil v záknu klče. Dvěře se otevřely a proti Matěnovi objevil se pan Poláčček.

„Tak Melichár přece dobře slyšel.“ řekl k Matěnovi místo uvšití; „hovořili jsme a já neslyšel nie; kam pak také, dvoje dveře a vy jste zvonil nějak pšeptmo. Počkejte, pojďte, pane Matěno.“

VII. Historie paně Melicharovy. Spatná troufa.

Matěna šel, ale jako když jej za vlasy táhne. Viděl, že nejsou ženské domy; to bylo špatným znamením. A opravdu byl odchod paní Poláčkové z domu útekem před ním. Až jí velice uspokojovalo, že Matěna po celý týden viděl se nedal přec sama nevěřila, že by se tak rychle nadobro s ním rozloučil, a očekávala, že se pojednou objeví a do svých rozpátek jí přivede. A to by se mohlo státi třeba zitra v neděli napadlo jí v sobotu večer, a hned si umínila, že se obědě v Klárkou na procházku — zajde třeba k Nimráskovým, aby se společně nekam podělali. A úmysl ten také provedla. Jelví že po jidlo říči odložila, již vstala, aby se ustrojila, a také Klárku nutila, aby si přispěla. A přišlo jí jak na zavolanou, že že dnes pan Poláčček neobvyčejně časně se dostavil. Nemusila se už tím zdržovat, nemusela nikam zacházet a snad i nepřijemných řečí s panem Melicharem jí bylo usčeno. Ale těch nemela se obávat. Panu Melicharovi zprotivila se v poslední době dlouhé svágoře, že na ni ani pohlednouti nemohl a stále její škánek na Klárku tak ho rozhořčilo že se mu všechen hovor s paní Poláčkovou na dobro zhmnil. I bylo mu objevené se pana Poláččka prvé m obcerstvením ve smutném jeho žiti a netrěbivě hleděl na výpravu svágoře, než se z pokoje vybatolila. Klárka dobře porozovala, proč dnes tak rychle odcházěj, a šla chudák jako na poprávu.

Když se ženské vzdělaly a když pan Poláčček, zavřev za nimi dveře kuchyně, do pokoje se vrátil, promluvil k němu pojednou pan Melichar: „Hele, Poláččku, jestli pak byste mi pomohl trochu z té díry do pokoje?“

A vyzvevil se namáhavě z lenušky a drže se opony, až v hořejším švu praskala, vypotácel se z výklenku. Než k němu pan Poláčček přispěhl, aby jej podporoval, dosedl těče na nejbližší židli a oddechuje a chraplavě žádal přítele:

„No a teď byste mi mohl ten trůn vystrčít, tyhle rákosové stolice námůně tláčet.“

„Však ona vás táhle ta také tlačí povídal pan Poláčček vystřekně a jakousi zlostí lenoušku, k níž byl přel tel jeho jako přikopv.“

„I mne tu tlačí všecko, milý příteli,“ mlvil Melichar dále se sklopou hlavou. „Přehá mě, tlačí se všech stran — mně se zdá, že jsem nějak dlouho na světě.“

Pan Poláčček prvé dosouvil stoličky skoro až do prostřed pokojě, když v pan Melichar domluvil, a pokročil nyní před Melichara řekl tr chu polněvaně:

„Já vám povim, Melichárku: chocteli zase začít s tou smrtí a se světem, tedy se oblkně a pjdě. Pokažete mi vzdy celou neděli, se mně se zdá, že to říkate schválně.“

Pan Melichar pozvedl hlavu a upřel šedivé oči na pana Poláččka, a ty oči měly tel výraz tak klidný, tak zalupný, že by se byl del Poláčček do breku. Pro pána boha, proč takhle kouká na Melichar? Co pak se mu stalo? Pan Poláčček tím pohledem všecek zpítomel. Kdyby se nadál do Melichara, že umí také takhle hrdit, on, zkušený, kurážný otřilený muž. To ho musilo něco potkat! Ale pan Poláčček nepřiál, aby všel nahoru. Ulehčila zase půl hodina a nás hrudina by ještě byl olal, ale chladný vzduch cíteně jí pronikal oděv jeho a Matěna tedy volným krokem přešel dvorek, ještě pomaleji stupal na schody a nahoře již jenom se plížil ke dveřm kuchyně. Udvěhan, až si byl dobře odpocínil, zastavil se přede dveřmi a okamžitě naslechl. Ze vnitřku neozval se ani žust, ani hlasek.

„Snad už zde neztávaj,“ pomyslí si Matěna, zapomenuv, že tomu teprva asi pět dnů, co u Poláčků

Pan Poláčček uselil nyní přiteli svému naproti a podával mu tabu těrku s čerstvým tabákem. Byl rád, že pan Melichar zase pronomvil a že ten podivný výraz z obličej je zmizel.

„A jak jste se měl, pane Poláčku, co jsem se neviděl,“ otázal se, když si Melichar tabáku nabral.

„A my jsme se měli, holénka,“ odpovídal pan Melichar; „podívejte se, až vám bude vyprávět!“

„Ale?“ podivil se pan Poláčček, „co pak se stalo?“

„I stalo se mnoho,“ mlvil Melichar již zase mrazivým tonem, a „sta ne se ještě. Budele otvrat oči; však jsem si přál, abyste tu tak byl.“

Pan Poláčček poposedl na stoličce a upřel na Melichara tázvý pohled. V tom ozvalo se posledně, nejmladší š zavzvonit zvenčí, a pan Melichar pronesl:

„Nezvoní se?“

Pan Poláčček vstal, vyšel ven a za chvíli vracel se s Matěnou.

„Má nás Melichárk jinná osuka mlvil již ode dveří; „málem bychom vás byli nechali odejít, pane Matěno.“

Matěna věhzel do pokojě nejistým krokem a „ohlížje se kolem hlodal, koho by tak rád byl viděl. Ovšem marně. Pan Melichar, pozoruje to, prohlodil:

„Koukáte, koukáte — vyhlýtl! A kde pak jste chvilil celý týden, že jste k nám nepřišel?“

A Matěna, zapomenuv pozdravit, odpovídal:

„Ležel jsem, pane Poláčku, trochu jsem stonl — nastudil jsem se.“

„To jste brzy na hromadě, rytíři,“ promlouval pan Melichar, jako by se posmíval, ale neposmíval se; spíše tím chtel zamluiti, proč Matěna stonl.

Pokračování.

— Nejlepší doutníky Paldovy mají Beck Bros., F. J. Jelínek, Shary & Přecha, Pašek & Anderle a Tom. Clement. Nejlepší Paldovy rappé goliecké má na skladě Brt & Chaloupka.

Výstraha.

Tímto varujem každého, aby se nepokoušel zastavčati blesky hrom rukama nebo lopaty, nebo by si mohl popálit prsty. My máme k tomu účelu draty s pichlákami, a když se pan Hrom napíše a je po něm. Prodáváme takové aparaty velmi lacino. Dále máme na skládě zaručené senosekace McCormik, které všecky uspokojí. Zároveň o znamujem, že vrátíme drty do světa v podobě studní, v čemž neustaneme pokud dobro vůle nedostaneme, jinak nie nie neoplát. Zkusťe nás a my vám za vše ručime a do příznů vaše se poručíme Shimonek & Syn.

P KATE ETTER z Neosho, Mo. píše, že po dlouhý čas trápena byla chorobou ledvin a následek toho byl hrozný nedobry záchvaty a sroční vádka, tak že staval její velle povážlivým. Na radu lékařů dopravena byla do Wyomingu k vůli změně povětří, leč nemoc stávala se vždy horší tak že musela dopravena být nazpět. Tu konečně počala užívatí Dra. MILESE HEART CURE a od té doby nemoc mizela a v krátkostí na byla profoděho zdraví úplně.

Léký dr. Milese prodáváj se ve všech lékárnách se zárukou uhlešení. Jed jí prvnl láhev, jinak peníze se vrátí. Té možno je objednatí přímo z Elkhart.

Kniha o chorobách srdece a nervosnosti zasjíá se každému daru. Dr. MILES MEDIC. CO LARKHART, IND.

Do Californie.

Každý čertek vypravěn jest zvláštní vůz po turisty do Salt Lake City, San Francisco a Los Angeles dráhou Burlingtonskou a vlak vyždíjí v Omaha a Lincoln.

Vůz pokrý jest skvostnými kobereci, sametová převosa sedadla a opěradla, skvostné zástony, jemně prádlo na postelích každou noc čerstvé, mydlo, ručníky atd. Zkušěný kondukteř poručí vlak a uniformovanými černošty portieri stojí k obsluze zestupujících až na břehy Tichého Moře.

Proč byste nenutili použití této příležitosti a jeti s dráhou B. & M. v palácovém voze, když to nestojí o nic více? Lístky druhé třídy jsou přijímány a pouze \$5.00 stojí vás cestovati v palácovém voze. Dopíste si pro jistotu řád a bližší podrobnosti na nejbližší stanici B. & M. Dráhy, anebo pište přímo na J. Francis, G. P. A. Burlington Route, Omaha, Neb.

Jak to vyzkoumat?

Domníváte-li se, že trpíte chorobou ledvin, naplňte obličejnou sklenici močem a nechte ji státi po 24 hodin. Zla pak sledujte tu usazeninu, podobající se kouskům kůry nýjáké, jsou ledviny vaše chorobné. Dále jsou známky choroby ještě jiné, jako bolest v zádech, bolestné močení atd.

A co doati?

Jest vůbec známo a vysloveno, že dr. Killmer Swamp-Root je ten nejlepší lék pro ledviny. Or odstraňuje bolest v zádech, čistí játra a ledviny a orgány močové. Lék tento nič všechny zhubné účinky opojných nápojů na tyto orgány a vyčázen ven částokrát za noc. Výtečný účinek Swamp Root jest všeobecně uznán a osvědčen ve všech případech. Zla potřebujete lék, kupte si ten nejlepší. Na prodej u všech lékárnků za 50 ct. Můžete obdržeti i 168 vzorek zdarma poštou, posleďte si pro něj na adresu: Dr. Killmer & Co., Binghamton, N. Y. Lék prodává se so zárukou. Zaujme se o tomto listu.

Mladým MAMKAM.

Nečepte, s jakým spějnó bývá porod děcka, může býti úplné odstráněno věsámy užíváním léku zvaného WINE OF CARDUI. Všechny matky v naděj jsoucí měly by si jej opatřit. Vino to posiluje genitální orgány a uvede je do stavu, aby schopny byly činnosti jim určené. Tím zníruje i nakřecny jsou bolesti a přívadly rychle pozdravěny po porodu děcka i napomáhá k vývinu zdravého a silného dítěte.

MELREERY-OVO WINE OF CARDUI

Dobrym mřitkem zdraví jest křidlo. Kdo trpi nevolností, slabostí, po nemocí, sečleťi, toho zdraví. Severova Zlatáční Hořka, čistě bylínaj lék. ... 50c. a \$1.00.

SEVEROVY REGULATR ženských nemocí. \$1.00.

SEVEROVY SHELLET VLASTÚ. 50c. a \$1.00.

SEVEROVY VETRY zřepu, nepravé dženost stolice, bolesti kolem pssu, nadýmání vzhdy úplně. SEVEROVY PÍLILKY pro jitra. ... 25c.

SEVEROVA MAST proti svrabu a vyrážením vždy pomůže. 50c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň každou zámut oči. 25c.

SEVEROVA ZLATÁ MAST na oči odstraň